

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. H.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. 4109/DS/2014, JID: 127676/2014/KUUK/Bla,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek v částce 3 000 Kč. Částka 3 000 Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 11. 5. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 15. 9. 2014, č. j. 4109/DS/2014, JID: 127676/2014/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žatec, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 5. 2014, č. j. MUZA 3934/2014/ODSH/ME/028-16, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 6. 2. 2014 v 11:13 hodin řídil osobní motorové vozidlo tovární značky BMW 730 D šedé barvy, r. z. „X“, se kterým jel po silnici č. I/27 (Žatec-Most), ve směru na obec Velemyšleves (okr. Louny), kde je v daném úseku maximální povolená rychlost 90 km/h, na rovném úseku silnice před kruhovým objezdem - sjezd k průmyslové zóně Triangl a na silnici R7 (Praha-Chomutov), souřadnice GPS X 799203; Y 1001298, byla policejní hlídkou DI Louny, v čase 11.13 hodin naměřena rychlost silničním radarovým rychloměrem zn. PolCam PC2006 vozidla, které řídil, 135 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost o 40

km/h po odečtení odchylky $\pm 3 \%$ naměřené rychlosti, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Předmětná žaloba tedy směřovala proti rozhodnutí správního orgánu, na což dopadá právní úprava v ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V této souvislosti je ale třeba uvést, že k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. je legitimován ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve znění účinném ke dni podání žaloby pak platí, že **žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení** nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 téhož ustanovení **zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout**.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Odst. 2 citovaného ustanovení pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh (žalobu) odmítne, jestliže byl návrh (žaloba) podán předčasně nebo opožděně.

K výzvě soudu žalovaný předložil kompletní správní spis, a to včetně originálu žalobou napadeného rozhodnutí a originálu úředního záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 9. 3. 2015, č. j. MUZA 14480/2014/ODSH/ME/095-25, o nahlížení do spisu někdejší zmocněncem žalobce Ing. M. J. a originálu sdělení K. S., rovněž někdejšího zmocněnce žalobce, ze dne 28. 5. 2014, na které se odvolával právní zástupce žalobce v žalobě s poukazem na to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo někdejšímu zmocněnci žalobce doručeno teprve dne 9. 3. 2015, a proto žaloba byla podána včas a naproti tomu žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost žalobce za předmětný přestupek zanikla dne 6. 2. 2015, zatímco žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno někdejšímu zmocněnci žalobce až dne 9. 3. 2015 při nahlížení do správního spisu.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce byl ve správním řízení na základě plné moci ze dne 10. 4. 2014 zastoupen K. S., „X“, jenž je trvale bytem hlášen na adrese – „X“. Plná moc byla správnímu orgánu I. stupně doručena elektronicky z adresy: „X“, a to dne 25. 4. 2014. Ze správního spisu soud rovněž zjistil, že zmocněnec žalobce krátce na to písemností ze dne 27. 4. 2014, která obsahovala souvislý text na 13 stranách, požádal správní orgán I. stupně (na str. 7) o to, aby mu veškeré písemnosti byly zasílány na elektronickou adresu: „X“. Správní orgán I. stupně následně zmocněnci žalobce

doručoval vyrozumění ze dne 5. 5. 2014 o termínu jednání, s provedením svědeckých výpovědí na elektronickou adresu „X“ a současně i v písemné podobě na adresu jeho trvalého pobytu. Vedle toho tytéž písemnosti v písemné podobě zaslal i samotnému žalobci na adresu jeho trvalého pobytu, tj. „X“. V písemné podobě bylo následně doručováno zmocněnci žalobce samotnému žalobci i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Souběžně správní orgán I. stupně dané rozhodnutí doručoval zmocněnci žalobce na elektronickou adresu „X“.

Za podstatné soud považuje zmínit skutečnost, že blanketní odvolání žalobce vůči prvostupňovému rozhodnutí bylo zasláno správnímu orgánu I. stupně zmocněncem žalobce z elektronické adresy „X“, se zaručeným elektronickým podpisem. Na tuto skutečnost správní orgán I. stupně reagoval výzvou ze dne 25. 6. 2014 k doplnění blanketního odvolání adresovanou zmocněnci žalobce, kterou zaslal v písemné podobě na adresu jeho trvalého pobytu, kdy písemnost byla zmocněnci žalobce vložena do domovní schránky, a také i v elektronické podobě na elektronickou adresu „X“.

V průběhu další části správního řízení, a to nejen v řízení před správním orgánem I. stupně, ale i v řízení před žalovaným, zmocněnec žalobce nepožádal správní orgány, aby mu na místo jeho adresy trvalého pobytu zasílaly písemnosti na jinou jím určenou adresu, ani opětovně nepožádal o zasílání písemností na elektronickou adresu. Jelikož zmocněnec žalobce tímto předestřeným způsobem nepostupoval, tj. nepožádal správní orgány o zasílání písemností na jinou adresu, než je adresa jeho trvalého pobytu, proto následně žalovaný mu své písemnosti zasílal na adresu jeho trvalého pobytu, to vše navíc za situace, kdy zmocněnec ve správním řízení jakkoliv nepotvrdil elektronické doručení způsobem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu. Takto bylo doručeno zmocněnci žalobce i žalobou napadeného rozhodnutí, a to dne 29. 9. 2014 na základě tzv. fikce doručení. V této souvislosti je třeba zmínit, že žalovaný žalobou napadené rozhodnutí souběžně písemně doručoval i žalobci, který jej osobně převzal dne 18. 9. 2014 oproti vlastnoručnímu podpisu, jak vyplývá z poštovní doručky k danému rozhodnutí. Žalobce tak byl s vydáním žalobou napadeného rozhodnutí prokazatelně seznámen.

Dle ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že: *„Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu“*. Správní řád umožňuje doručování písemností na adresu sdělenou účastníkem správního řízení, popř. jeho zástupcem, a současně v ust. § 20 odst. 1 správního řádu stanoví, na kterou adresu se má doručovat jako první v pořadí. Touto adresou je sice adresa, jež byla správnímu orgánu v průběhu správního řízení sdělena, avšak správní orgán I. stupně může přistoupit k doručování prostřednictvím držitele poštovní licence tehdy, pokud by doručování na e-mailovou adresu nebylo možné např. z technických či jiných důvodů, anebo v případě, že by zástupce žalobce doručení písemnosti nepotvrdil způsobem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu. V dané věci orgán I. stupně setrvale doručoval na elektronickou adresu, ze které zmocněnec žalobce orgánu prvního stupně zasílal svá podání, tj. na adresu „X“. Nejednalo se však o elektronickou adresu, na kterou zmocněnec žalobce v písemnosti ze dne 27. 4. 2014 (na str. 7) žádal doručovat veškeré písemnosti, tj. „X“. Vzhledem k tomu, že zmocněnec žalobce prvotní pokus správního orgánu I. stupně o elektronické doručení písemnosti (vyrozumění ze dne

5. 5. 2014 o termínu jednání, s provedením svědeckých výpovědí) nepotvrdil způsobem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu, tak správní orgán I. stupně přikročil vedle elektronického doručování zmocněnci žalobce na adresu „X“ i k doručování písemností v písemné podobě na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce i žalobce samého.

Na tomto místě soud poznamenává, že ne každé porušení zákona má však automaticky vliv na zákonnost řízení jako celku. Správní judikatura vychází z materiálního pojetí právního institutu doručování, jímž je v souladu s jeho smyslem a účelem především seznámení účastníků řízení s doručovanou písemností. Právě s ohledem na smysl a účel doručování soud nemůže setrvat jen v úzké hranici formálně legalistické interpretace pozitivního práva, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu. Pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Neplatnosti doručení se tudíž nemůže domáhat ten, jenž byl s písemností seznámen (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011-88, bod 16; ze dne 12. 3. 2015, č. j. 4 As 26/2015-31, oba dostupné na www.nssoud.cz). V tomto ohledu považuje soud za vhodné poukázat zejména na závěr Nejvyššího správního soudu zmíněného rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73, dostupného na www.nssoud.cz, kde je mj. uvedeno, že: „... *řádné doručení písemnosti v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena a že existuje důkaz o tom, že podaná osoba písemnost převzala. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta. Koneckonců ke stejnému výsledku se přiklonil již i formální úpravou nový správní řád, který v § 19 (v obecných společných pravidlech pro doručování ve správním řízení) normuje, že písemného dokladu o doručení či dodání písemnosti není třeba, je-li z postupu účastníka řízení (adresáta) zjevné, že mu bylo doručeno (k tomu viz Správní řád, komentář, Josef Vedral, Polygon, 2008 – str. 169..“ chová-li se účastník v řízení tak, že z jeho jednání je zřejmé, že je mu obsah písemnosti znám, není písemného dokladu zapotřebí.“*

Z úřední činnosti je soudu známo, že pan K. S. vystupuje v řadě správních řízení jako zmocněnec účastníků (např. z řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 75 A 1/2015, apod., zn. 75 A 12/2015, sp. zn. 75 A 19/2014 či sp. zn. 15 A 7/2015). V tomto ohledu soud vycházel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 As 28/2016–26, v němž je uvedeno, že: „*Jakkoliv by tedy bylo snad i možno v jednotlivých krocích žalovaného i správního orgánu prvního stupně shledat pochybení, na která upozornil krajský soud, není jednání zástupce stěžovatele hodno právní ochrany právě z toho důvodu, že jeho cílem bylo pouze vytváření procesních kliček a obstrukcí mařících řízení. V souhrnu dle názoru Nejvyššího správního soudu postup žalovaného i správního orgánu prvního stupně v posuzované věci ob stojí. Úsilí o naplnění spravedlivého řízení před správními úřady i soudy nemůže v skutku spočívat v bezduché akceptaci triků, jejichž účelem není nic jiného, než toto řízení, resp. jeho výsledek, zhatit.“*

V daném případě správní orgán I. stupně nedoručoval své písemnosti na elektronickou adresu zmocněnce žalobce s interpunkcí, neboť změnu elektronické adresy zmocněncem žalobce avizovanou v písemnosti ze dne 27. 4. 2014 (na str. 7) patrně přehlédl. V tomto ohledu soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.4.2016, č.j. 10 As

28/2016-26 (dostupného na www.nssoud.cz), jehož právní věta zní: „Bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). I když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona).“

Soud za významnou považuje otázku, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného byla zmocněnci žalobce doručena jiným nezpochybnitelným způsobem, tj. zda se mohl seznámit s jejich obsahem, a zda taktéž mohl dále uplatňovat svá procesní práva. Klíčovou otázkou proto je, zda zmocněnec žalobce tato rozhodnutí vskutku fyzicky obdržel. Pokud ano, tak pochybení správních orgánů při doručování jejich rozhodnutí nemůže mít na zákonnost řízení žádný vliv.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že všechny písemnosti správního orgánu I. stupně včetně jeho rozhodnutí byly zmocněnci žalobce vedle elektronického doručování vždy doručovány i na adresu jeho trvalého pobytu „X“. Jelikož zmocněnec žalobce při doručování těchto písemností nebyl na uvedené adrese zastižen, byly písemnosti uloženy a připraveny k vyzvednutí u držitele poštovní licence. Zmocněnec žalobce si však ani jednu z těchto písemností v úložní době u držitele poštovní licence nevyzvedl, a proto byly vloženy do schránky. Z uvedeného je patrné, že zmocněnec žalobce měl možnost se s písemnostmi v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně fakticky seznámit, neboť se dostaly do jeho dispozice. Tomu ostatně koresponduje skutečnost, že vůči prvostupňovému rozhodnutí zmocněnec žalobce podal včasné odvolání.

Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo souběžně písemně doručováno zmocněnci žalobce i samotnému žalobci, který jej osobně převzal dne 18. 9. 2014 oproti vlastnoručnímu podpisu, jak vyplývá z poštovní doručky k danému rozhodnutí.

Z doručky o doručování žalobou napadeného rozhodnutí zmocněnci žalobce na adresu jeho trvalého pobytu soud zjistil, že doručovaná písemnost, tj. žalobou napadené rozhodnutí, bylo u držitele poštovní licence připraveno k vyzvednutí ode dne **18. 9. 2014**. Zmocněnec žalobce byl současně vyzván k vyzvednutí písemnosti, když na adrese jeho pobytu bylo zároveň zanecháno poučení, resp. oznámení o neúspěšném doručení písemnosti, aby si adresát, tj. zmocněnec žalobce, uloženou písemnost u držitele poštovní licence ve lhůtě 10 dnů vyzvedl. Zmocněnec žalobce byl taktéž poučen o právních důsledcích, pokud by si uloženou písemnost v úložní lhůtě 10 dnů nevyzvedl.

Vzhledem k tomu, že si zmocněnec žalobce uloženou písemnost v úložní lhůtě 10 dnů nevyzvedl, nastala tzv. fikce doručení. Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu totiž platí, že: „Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručitou posledním dnem této lhůty“. Jelikož si zmocněnec žalobce písemnost, jež byla připravena k vyzvednutí ode dne **18. 9. 2014**, v úložní lhůtě 10 dnů nevyzvedl, je třeba na tuto písemnost s ohledem na ust. § 24 odst. 1 správního řádu nahlížet tak, že desátým dnem, od kdy byla připravena k vyzvednutí, se považuje za doručitou. V tomto případě se tedy předmětná písemnost považuje za doručitou v pondělí dne **29. 9. 2014**, tj. jakožto nejbližší následující pracovní den následující po neděli 28. 9. 2014, jenž se uplatní za situace, kdy poslední den lhůty

případně na den pracovního klidu. Vzhledem k této skutečnosti je třeba den **29. 9. 2014** v souladu s ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. považovat za den oznámení rozhodnutí žalobci. Od tohoto dne, tj. od 29. 9. 2014, počala žalobci ve shodě s ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. běžet dvouměsíční (nepřekročitelná) lhůta pro podání žaloby proti uvedenému rozhodnutí dle ust. § 65 a násl. s. ř. s. Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby žalobci dle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynula v pondělí dne **2. 12. 2014**, tj. jakožto nejbližší následující pracovní den následující po sobotě 29. 11. 2014. Vzhledem k tomu, že předmětná žaloba byla zdejšímu soudu prostřednictvím datové schránky doručena až dne **11. 5. 2015**, tj. více než pět měsíců po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, je z této skutečnosti zcela zřejmé, že dotyčná žaloba byla žalobcem podána opožděně. Lze tedy uzavřít, že dvouměsíční lhůta k včasnému podání žaloby proti zmíněnému rozhodnutí žalovaného nebyla ze strany žalobce dodržena, když tato lhůta u žalobou napadeného rozhodnutí marně uplynula dne **2. 12. 2014**. Právě učiněné závěry o opožděném podání žaloby umocňuje skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí osobně převzal rovněž samotný žalobce, a to dne 18. 9. 2014, v důsledku čehož byl od tohoto data prokazatelně seznámen s vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobci nic nebránilo v tom podat včasnou žalobu, procesní postup žalobce, resp. zmocněnce žalobce, ve správním řízení a následnou argumentaci žalobce uplatněnou v předmětné žalobě soud vyhodnotil jako účelové jednání žalobce činěné v zjevné snaze zbavit žalobce z jeho přestupkové odpovědnosti.

Ve světle výše uvedených okolností nezbylo soudu nic jiného, než vyslovit, že předmětná žaloba byla žalobcem podána opožděně, neboť žalobcem nebyla u napadeného rozhodnutí dodržena zákonem stanovená dvouměsíční lhůta pro podání žaloby. Z tohoto důvodu musel soud s odkazem na ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve výroku usnesení ad I. žalobu pro opožděnost odmítnout. Na tomto místě soud podotýká, že tomuto postupu nebrání skutečnost, že již provedl procesní úkony směřující k rozhodnutí o věci samé. Opožděnost žaloby je totiž soud povinen zohlednit v každé fázi řízení o ní, když pro tento závěr svědčí jednoznačná dikce výše citovaného ust. § 72 odst. 4 s. ř. s. Tentýž závěr vyslovil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 11/2005-72, který je publikován se Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 715/2005 a na www.nssoud.cz.

Výrok usnesení ad II. o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Jelikož řízení skončilo před prvním jednáním, soud podle ust. § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), rozhodl ve výroku usnesení ad III. rovněž o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč, který bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu dle ust. § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve lhůtě třiceti dnů dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje

se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. září 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu